

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **M. M.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2020, č. j. 1 A 6/2020 – 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi **s e n e p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 10. 1. 2020, č. j. KRPA-14664-11/ČJ-2020-000022-ZZC, rozhodla žalovaná o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“). Žalobce byl zajištěn za účelem správního vyhoštění, doba zajištění přitom byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Toto rozhodnutí napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 12. 2. 2020, č. j. 1 A 6/2020 – 38, jako nedůvodnou zamítl.

[2] Městský soud se neztotožnil s námitkami žalobce, že žalovaná nesprávně a nedostatečně posoudila možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Úvodem připomněl, že uložení zvláštních opatření má obecně přednost před zajištěním cizince. Zvláštní opatření však musí být skutečně účinné, cizinec musí být schopný splnit povinnosti z něj plynoucí a nesmí dojít k ohrožení případného výkonu správního vyhoštění nebo vycestování cizince. Správní orgán nesmí paušálně vyloučit uložení některého ze zvláštních opatření, ale jeho rozhodnutí musí odrážet individuální okolnosti každého jednotlivého případu a poměry dotčeného cizince. K těmto úvahám městský soud odkázal na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu.

[3] Z hlediska skutkového stavu vycházel městský soud ze zjištění, že žalobce byl dne 10. 1. 2020 zadržen hlídkou městské policie pro drobnou krádež. U sebe měl pouze výjezdní příkaz s platností do 8. 1. 2020. Žalobci bylo dne 13. 12. 2019 uloženo správní vyhoštění se zákazem vstupu na území členských států EU v délce jednoho roku, na jehož základě mu byl vystaven uvedený výjezdní příkaz. Žalobce v rámci podání vysvětlení uvedl, že si je vědom neoprávněného pobytu na území ČR. Nevycestoval, protože si nestihl vyřídit nový cestovní pas. Neučinil ani žádné kroky k legalizaci pobytu. Nemá peněžní prostředky na složení finanční záruky a nemá ani kde bydlet.

[4] Městský soud dále uvedl, že žalobce se sám svou liknavostí při vyřizování náhradního cestovního dokladu dostal do situace, v níž se na území ČR nacházel v rozporu s uloženým správním vyhoštěním. K vyřízení tohoto dokladu měl dostatek času. Též nelze odhlédnout od toho, že k cizinecké policii byl předveden hlídkou městské policie po zadržení při drobné krádeži. Žalobce nemá v ČR žádné vazby ani zázemí. Podle soudu ze zjištěných skutečností vyplynulo, že žalobce porušuje právní předpisy ČR a hrozí nebezpečí, že by byl pro správní orgány nedohledatelný. Proto přisvědčil žalované, že by uložení mírnějších opatření za účelem vycestování nebylo v případě žalobce účelné. Pouhé tvrzení žalobce, že dobrovolně vycestuje, není dostačující. Městský soud rovněž konstatoval, že pouhý fakt, že žalovaná rozhoduje obdobné případy stejně, nesvědčí o tom, že by rozhodování ve věcech zajištění cizinců paušalizovala. Napadené správní rozhodnutí je individualizované a je založeno na konkrétních okolnostech žalobcova případu.

[5] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou podřazuje pod důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel považuje závěr městského soudu o nemožnosti uložení zvláštních opatření z důvodu chování stěžovatele za „obdobně nepřijatelný“ jako v případě hodnocení provedeného žalovanou. Městský soud nerefletoval „*očividnou připravenost stěžovatele s žalovanou spolupracovat a do své vlasti vycestovat, jakmile to bude možné*“, kterou stěžovatel projevil vůči žalované po svém zajištění. Stěžovatel uvádí, že mělo být zohledněno, že se na území ČR zdržoval neoprávněně pouze z důvodu nedostatku finančních prostředků a momentální neschopnosti vycestovat z ČR vlastními silami. Šlo pouze o krátkodobou a dočasnou neschopnost vycestovat doprovázenou lehkomyšlností při promýšlení eventuálních následků svého jednání. Ve zbytku kasační stížnosti stěžovatel pouze opakuje své žalobní námitky a opětovně poukazuje na nutnost eurokonformního výkladu institutu zvláštních opatření a na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 – 57).

[7] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[8] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska její přípustnosti, neboť pouze přípustná kasační stížnost může být soudem projednána věcně.

[9] S ohledem na to, jakým způsobem je v nyní projednávané věci formulována kasační argumentace stěžovatele, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4, věta za středníkem s. ř. s. je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.), a proto obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují

pokračování

obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54; citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Rozsudek krajského (zde městského) soudu je tedy přezkoumáván v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 – 73). Jinými slovy, „[u]vedení *konkrétních stížných námitek* [...] *nelze nabravit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítka směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem*“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 – 58).

[10] Nejvyšší správní soud ve světle výše uvedeného nemůže odhlédnout od skutečnosti, že námítka uplatněná v kasační stížnosti se do značné míry kryjí s námitkami žalobními. Stěžovatel totiž v podstatné části kasační stížnosti jen opakuje své žalobní námítka, které již byly vypořádány v řízení před městským soudem, aniž by proti závěrům soudu postavil vlastní konkurující argumentaci. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek tohoto soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016 – 40, podle kterého „[s]těžovatelům *nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy ji krajský soud dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tedy nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí či jiné vadě řízení před krajským soudem – v tomto případě nevyčerpání žalobou vymezeného předmětu řízení). Nejsou-li stěžovatelé spokojeni se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, které závěry krajského soudu pokládají stěžovatelé za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu. Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ni nablížet jako na nepřipustnou, neboť se mýjí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.)*“

[11] Jak již bylo výše popsáno, tímto směrem kasační argumentace vedena není. Stěžovatel namítá nesprávné posouzení možnosti použití zvláštních opatření podle zákona o pobytu cizinců ze strany žalované a „nepřiměřenost“ svého zajištění s ohledem na nízkou intenzitu porušení právních předpisů, respektive jím deklarovaný úmysl dobrovolně vycestovat. Tyto námítka však již byly městským soudem srozumitelně a přezkoumatelně vypořádány; případnou nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí by přitom kasační soud musel zohlednit i *ex officio* – viz § 109 odst. 4, věta za středníkem s. ř. s. Z tohoto pohledu pak lze konstatovat, že úvahy městského soudu jsou v nyní posuzované věci dostatečně zřetelné a logické, jakkoli je napadený rozsudek stručný. Nechybí v něm ovšem rozbor a vypořádání žalobních námitek, jakož i shrnutí důvodů, které žalovanou vedly k neuložení zvláštních opatření, a zdůvodnění, proč se městský soud s tímto postupem ztotožnil. Uvedené ilustruje i shrnutí odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu v odstavcích [2] až [4] výše. Jedná se tedy o rozsudek přezkoumatelný, opírající se o konkrétní ustanovení zákona i relevantní judikaturu.

[12] S výjimkou dále uvedené lze tedy konstatovat, že kasační argumentace směřuje *de facto pouze proti závěrům žalované*, neboť kopíruje (městským soudem přezkoumatelně vypořádanou) argumentaci žalobní. Slovy výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 106/2006 – 58, tak stěžovatelem uplatněné námítka fakticky směřují proti jinému než nyní přezkoumávanému rozhodnutí (napadenému rozsudku), a nejedná se tedy o námítka ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu srov. například též usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 – 63, nebo ze dne 23. 9. 2020, č. j. 3 Azs 246/2019 – 26). Touto

části kasační stížnosti se proto Nejvyšší správní soud nemohl věcně zabývat pro její nepřipustnost (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[13] Jedinou výtkou přesahující argumentaci žaloby je poukaz stěžovatele na to, že závěr městského soudu o nemožnosti uložení zvláštních opatření je „*obdobně nepřijatelný jako v případě hodnocení provedeného žalovanou*“. Má tomu tak být proto, že městský soud podle stěžovatele nezhodnotil očividnou připravenost stěžovatele spolupracovat se správním orgánem a z území ČR vycestovat. Stěžovatel se však zde omezuje na prostý nesouhlas s názorem městského soudu, aniž by s ním věcně polemizoval (kromě tvrzení o „*očividné připravenosti vycestovat*“). Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel je v kasační stížnosti povinen vylíčit, jakých konkrétních nesprávných úvah, hodnocení či závěrů se měl krajský (městský) soud dopustit, jakož i ozřejmit svůj právní náhled na to, v čem je tato nesprávnost spatřována (viz výše citovaný rozsudek č. j. 3 As 123/2016 – 40, srov. přiměřeně též rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, č. 835/2006 Sb. NSS). Obsah kasační stížnosti tak v této části nespĺňuje pro svoji nekonkrétnost výše uvedené požadavky; ani v tomto případě se proto věcně nejedná o kasační námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.

[14] Co se týče tvrzení o „*očividné připravenosti*“ stěžovatele spolupracovat a vycestovat, to je opět pouhým opakováním žalobního tvrzení (str. 3 doplnění žaloby, respektive č. l. 21 spisu městského soudu). Stěžovatel v kasační stížnosti příhodně citoval úvahy městského soudu, jenž v reakci na žalobní námitky dospěl (mimo jiné) k závěru, že stěžovatel si svojí liknavostí přivodil situaci, že se na území České republiky nacházel v rozporu s uloženým správním vyhoštěním, k vyřízení cestovního dokladu měl dost času, a že tvrzení žalobce o dobrovolném vycestování v tomto kontextu nebylo dostačující (viz odstavec 22 napadeného rozsudku). Vůči těmto závěrům však stěžovatel nenabídl žádný argument. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že s přezkoumatelnými závěry městského soudu nelze polemizovat jen obecně vyjádřeným nesouhlasem a opakováním či parafrází žalobního tvrzení.

[15] Nejvyšší správní soud závěrem doplňuje, že tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti, že nebylo vzato v potaz, že se na území ČR nacházel pouze pro nedostatek finančních prostředků a momentální neschopnost z ČR vycestovat vlastními silami, je nepřipustnou novotou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť v této podobě nebylo uplatněno v žalobě. V ní stěžovatel zdůrazňoval pouze svůj úmysl dobrovolně vycestovat a toliko nekonkrétně poukázal na to, že se do vlasti nevrátil „*z praktických příčin*“.

[16] Ze shora uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 104 odst. 4 s. ř. s. a za použití § 120 s. ř. s., pro její nepřipustnost.

[17] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., a to tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[18] Stěžovateli byl městským soudem ustanoven k jeho žádosti zástupce z řad advokátů. Smyslem tohoto zastoupení přitom bylo poskytnout stěžovateli kvalifikovanou právní pomoc k tomu, aby jeho věc mohla být jak městským, tak i případně kasačním soudem meritorně projednána. Vzhledem k tomu, že právní zástupce stěžovatele v kasační stížnosti neuplatnil jediný projednatelný bod a kasační stížnost byla jako nepřipustná odmítnuta, nebyl adekvátním způsobem naplněn konstatovaný účel zastoupení. Nejvyšší správní soud proto ve výroku

pokračování

III. tohoto usnesení rozhodl tak, že se ustanovenému zástupci Mgr. Jindřichu Lechovskému odměna za zastupování nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu